

VALL-ALTA

Butlletí del Centre d'Estudis Sant Cebrià
Setembre 2017 núm. 47

Sóc jo?
On sóc?, allà o aquí?
En cada tu hi ha un jo,
jo sóc la teva segona persona, l'exili no és
si jo sóc tu. L'exili no és
si tu ets jo. L'exili no és
si el mar i el desert són
la cançó que el viatger canta al viatger:
no tornaré tal com me'n vaig anar,
no tornaré per res del món.

Perquè has deixat el cavall sol (*fragment*)
Mahmoud Darwix,
Trad. Margarida Castells Criballés

LA MÚSICA, LENGUATGE UNIVERSAL, EN UN PROJECTE SOLIDARI – Marta Colell Rotger

El passat dissabte 22 de juliol a les set de la tarda, l'església de Sant Cebrià es va omplir per assistir a un concert solidari, durant el qual la música, les imatges i els textos que narraven moments viscuts i compartits, varen fer-nos prendre consciència del treball dut a terme per Joan Manel Chouciño, músic arpista, en el marc del projecte europeu "Music and Resilience Support", en els camps de refugiats palestins i sirians del Líban.

En Joan Manel, molt vinculat a Sant Cebrià on ha viscut tretze anys, col·labora activament amb la ONG italiana *Prima Materia* i amb la libanesa *NISCVT* i ja ha fet dues estades al Líban. En la primera, l'abril de 2017, en el camp de refugiats d'Al Baddawi, un quilòmetre quadrat en el qual viuen en un constant estrès de soroll i estretor unes 40.000 persones, ha

ensenyat i compartit música en una sala petita, molt petita, amb 50 nens i nenes palestins i sirians de 8 a 12 anys aproximadament. Hi ha anat convençut que la música desperta emocions i que ens reconforta en moments tristos i difícils. En un país en el qual el llenguatge és una barrera, la música permet la comunicació amb els sons dels instruments. En una cultura en la qual el contacte físic està mal vist, la música és una forma d'estar junts, d'estar a prop. El llenguatge universal de la música crea comunitat, permet compartir emocions i evadir-se de les contrarietats. Amb la música, aquests nens i nenes que, a diferència d'altres camps de refugiats en altres països, tenen les necessitats bàsiques cobertes, s'alimenten espiritualment, es fan visibles, són escoltats i reconeguts com a éssers humans.

Al Baddawi és un camp de refugiats estable, és a dir, construït per durar. Hi conviuen, no sense tensions, palestins, sirians i uns pocs jordans. Els nens, majoritàriament palestins, que han participat en el projecte, hi han nascut i han heretat la condició de refugiats. Han nascut al Líban, però no són libanesos, són refugiats. Viuen en el camp, estudien en les escoles i poden cursar estudis superiors si assoleixen la nota necessària, però es troben amb 72 professions que els són prohibides encara que n'hagin obtingut el diploma.

L'objectiu principal del projecte de música comunitària en el qual col·labora en Joan Manel és aconseguir que els nens i nenes que hi participen, esdevinguin autònoms i puguin fer de mestres voluntaris per als més petits. En aquest projecte, l'aprenentatge musical significa assolir l'autonomia en l'instrument, una autonomia que els permetrà, més tard, ensenyar al seu torn.

De tornada a Catalunya, en Joan Manel va escriure un "Diari Musical de Viatge" que ha estat la base del concert que vàrem escoltar. Amb músiques interpretades magistralment amb la seva arpa, que en Joan Manel acompanyava amb imatges de la seva experiència projectades en una pantalla i amb textos escrits durant la seva estada en el camp d'Al Baddawi, que ell

mateix es va encarregar de llegir, els assistents al concert solidari ens vàrem delectar durant més d'una hora, vàrem deixar aflorar les nostres emocions i ens vàrem sentir, encara que no fos més que per un curt espai de temps, molt propers d'aquells infants que omplien les imatges i també de tots aquells que pateixen la tragèdia d'haver d'allunyar-se de les seves llars, dels seus països cap un futur insegur per intentar començar de nou en altres contrades.

Nota: Per escriure aquest text ens hem basat en els textos que ens ha proporcionat en Joan Manel Chouciño i en l'emissió del programa de ràdio "La Vida en Colors" de Matilde Romagosa (la número 77) del 27 de juny de 2017.

Fotos:

- Portada – *Music and Resilience Support*
1 – Mireia Gonçalves
2 – *Music and Resilience Support*
3 – Francesco Sonetti
4 – Youssef
5 - Issa

EL CESC INFORMA:

LLEI 11/2017, de reparació jurídica de les víctimes del franquisme

Hem detectat que en el llistat que apareix al final del redactat d'aquesta llei que declara il·legals i nuls els judicis i sentències dictades a Catalunya per tribunals de guerra des del mes d'abril de 1938 fins al mes de desembre de 1978, apareixen tres veïns de Sant Cebrià. Us adjuntem l'enllaç per accedir al llistat, perquè el pugueu consultar si ho considereu oportú

LLEI 11/2017, del 4 de juliol, de reparació jurídica de les víctimes del franquisme (DOGC del 29 de juny de 2017)

La llei declara il·legals els tribunals de l'Auditoria de Guerra de l'Exèrcit d'Ocupació, anomenada posteriorment Auditoria de la IV Regió Militar, que van actuar a Catalunya a partir de l'abril de 1938 fins al desembre de 1978, per ésser contraris a la llei i vulnerar les més elementals exigències del dret a un judici just. I, en conseqüència, es dedueix la nul·litat de ple dret, originària o sobrevinguda, de totes les sentències i resolucions de les causes instruïdes i dels consells de guerra, dictades per causes polítiques a Catalunya pel règim franquista.

A més autoritza l'Arxiu Nacional de Catalunya perquè elabori i faci pública una llista dels processos instruïts i de les sentències adoptades d'acord amb el Ban del 28 de juliol de 1946, el Decret del 31 d'agost de 1936, el Decret número 55 de l'1 de novembre de 1936, la llei del 2 de març de 1943, la llei del 18 d'abril de 1947, el Decret 1794/1960, del 21 de setembre, i el Decret llei 10/1975, del 26 d'agost, en què constin el número de procediment, la persona física o jurídica encausada i la condemna imposada. La llista es pot consultar a:

http://anc.gencat.cat/web/.content/anc/noticies/Documents/20170707_PC_Llei_11_reparacio_juridica_victimes_franquisme.pdf

AGRAÏMENTS:

El nostre més sincer agraïment a en Ramon Coll Pou i a l'Eloi Coll Toledano, per la feina feta i per la donació d'un deshumificador per l'arxiu històric Lluís Parera, per tal de garantir la seva conservació en les millors condicions.

BONA FESTA MAJOR!!!

La Junta del CESC aprofita l'avinentsa d'aquest fulletó per, ara que s'acosten les festes patronals (la petita el dia 16 i la major, els dies 29 i 30 de setembre i 1 d'octubre) desitjar-vos que les gaudiu en família, amb alegria i bona harmonia amb tots els vilatans i vilatanes.

Plaça Baix Montseny, 1
08396 Sant Cebrià de Vallalta
cesc-santcebria@hotmail.com
<http://cescsantcebria.wordpress.com/>
Facebook: @CESCSANTCEBRIA
937630154 - 680128845

amb el suport de
Ajuntament de
Sant Cebrià de Vallalta

Perquè has deixat el cavall sol

Un viatger va dir a un altre viatger: no tornarem...
No conec el desert,
però en els seus marges vaig brollar com a paraula.
La paraula va parlar i me'n vaig anar
talment una dona repudiada, talment un marit destrossat.
Només he après el ritme:
l'escolto
el segueixo,
l'aixeco triomfant
de camí cap al cel,
el cel de la meva cançó:
sóc fill de la costa síria,
hi visc com un nòmada o resideixo
entre la gent del mar,
però el miratge em lliga a l'orient,
als antics beduïns,
abeuro els més bells corsers,
prenc el pols a l'alfabet en el ressò
i, com una finestra, tinc dos cantons.
Oblido qui sóc per ser
tots en un, coetani
dels cants dels mariners sota la meva finestra
i de les cartes dels combatents als seus estimats:
no tornarem tal com ens em vam anar,
no, per res del món.
No conec el desert,
encara que he sovintejat els seus ideals,
fou al desert on em digué l'imperceptible:
Escriu!
I vaig contestar: al miratge hi ha una altra escriptura.
- Escriu perquè reverdegi el miratge.
- Em manca l'imperceptible,
encara no he après les paraules.

- Escriu i les aprendràs,
- i sabràs on has estat, on ets,
com hi has arribat i qui seràs demà.
Posa el teu nom a la meua mà i escriu,
així sabràs qui sóc, i després fuig com un núvol
per l'horitzó.
I vaig escriure: aquell que escriu la seva història heretarà
la terra de les paraules, seu serà el significat total.
No conec el desert,
però d'ell em vaig acomiadar: adéu,
cabila de l'orient de la meua cançó; adéu,
nissaga prolífica de l'espassa; adéu,
epopeia que alberga els nostres estels; adéu,
germà que s'allotja sota la palmera; adéu,
pobles que m'heu donat memòria; adéu
als adéus entre dos poemes:
el poema que s'escriu
i aquell en què d'amor mor el poeta.
Sóc jo?
On sóc?, allà o aquí?
En cada tu hi ha un jo,
jo sóc la teua segona persona, l'exili no és
si jo sóc tu. L'exili no és
si tu ets jo. L'exili no és
si el mar i el desert són
la cançó que el viatger canta al viatger:
no tornaré tal com me'n vaig anar,
no tornaré per res del món.

Mahmoud Darwix

Trad. Margarida Castells Criballés

Ed. Andorra i Límits Editorial, 2004